

Het hert dat thuiskwam

Rennild was een hertje met een vrolijk hart.

Wanneer de zon opkwam, lichtte het lijfje van Rennild oranje op. En wanneer de zon onderging, schitterde haar vacht paarsgoud. Drie herten uit de kudde hadden witte vlekken op het lijf, maar de kleuren van Rennild waren echt bijzonder.

Rennild vertelde, danste en zong meer dan alle andere herten bij elkaar. Ze vond het niet erg dat ze speciaal was. Rennild was gelukkig en trots op zichzelf.

Op een morgen werd ze helemaal alleen wakker. De kudde was weg. Rennild zocht, maar ze kon de anderen niet vinden. Ze was echt alleen. Ze huilde.

Rennild wilde weg. Ze rende soepel en ze rende ver. Over wel honderd frisse weilanden en door enkele koude nachten heen. Opeens zag het hert van ver even de besneeuwde toppen van de Zalige Bergen.

“De Zalige Bergen is een plaats waar elk hertje vrolijk is en waar het lekkerste water stroomt,” hadden de oudste herten uit de kudde altijd gezegd.

Rennild wou niet langer alleen zijn, dus rende ze naar de bergen toe tot ze pijn had aan haar pootjes.

Eindelijk kwam de zon op. Een fris beekje stroomde tussen sappig gras en lekker ruikende bloemen. Rennild had dorst en wilde graag van het water drinken. Het hertje kon toen nog niet weten dat ze iemand de schrik van zijn leven ging bezorgen.

Brechtie was een tevreden kikker. Hij deed nooit een diertje kwaad. Hij woonde al jaren rustig in zijn poel, maar daar was het vreselijk saai geworden. Brechtie was naar het beekje iets voorbij de poel verhuisd. In de beek was het gezellig en stroomde het water elke dag een beetje anders.

Op een morgen lag Brechtie op zijn rug te wachten op de zon. Hij geeuwde en opende zijn ogen. Plots zag hij de open mond van een hert vlak boven hem en de ogen van de kikker sperden zich open.

‘Stop!’ riep Brechtie. ‘Eet me niet op!’

Het hert deinsde meteen achteruit.

‘Oh excuseer, meneer Kikker! Ik wilde enkel wat water drinken.’

Brechtie zette zich recht en glimlachte.

‘Dat mag je doen, maar mij kun je niet drinken, weet je wel?’

Rennild lachte zacht en zei: ‘Jij bent een lieve kikker.’

‘Ik ben Brechtie. Recht door poel en recht door beek. Zo ben ik!’

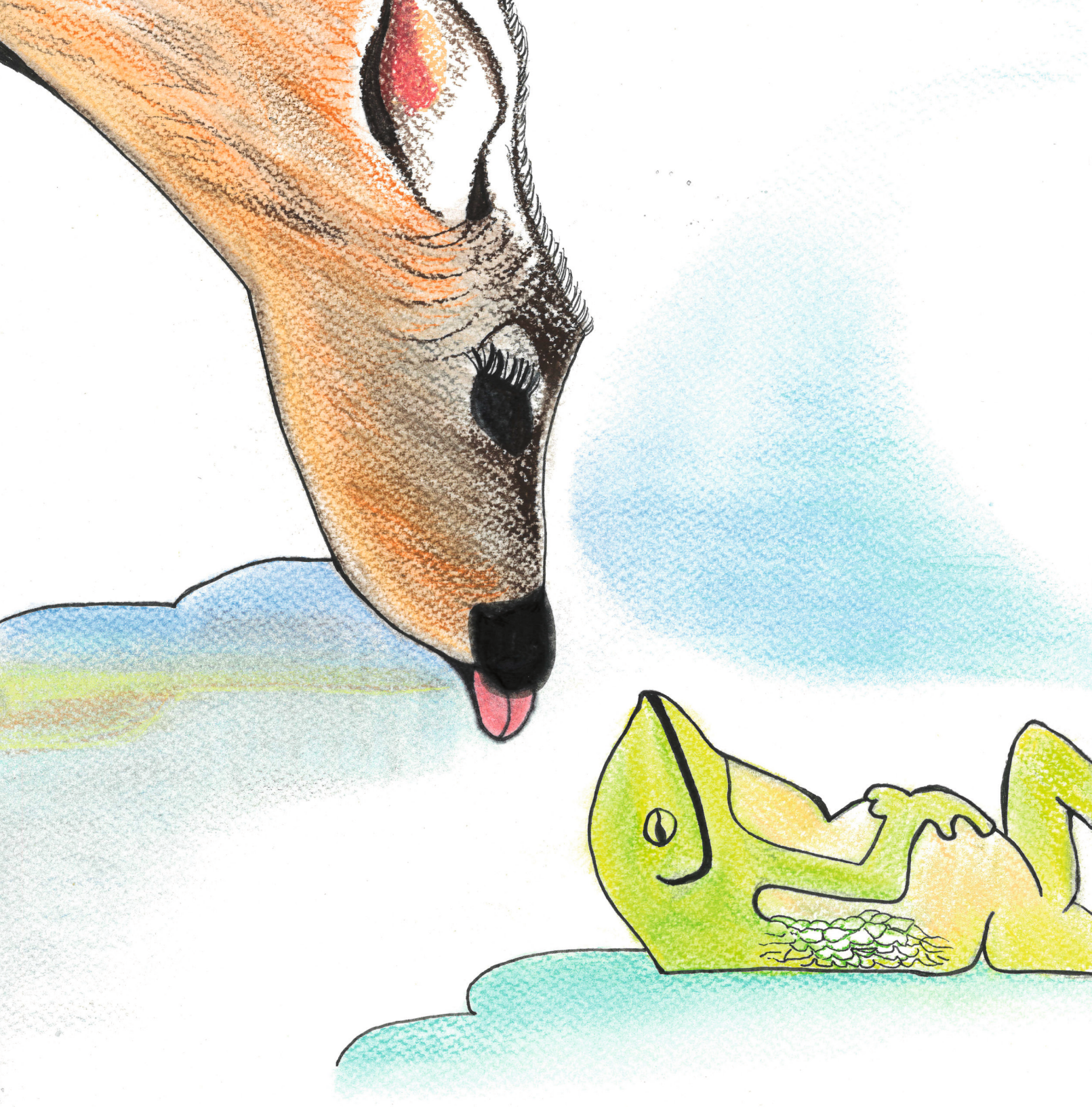
‘Ik ben Rennild. Het enige vrolijke hert.’

Het hertje keek in het water. Ze zag zichzelf in de weerspiegeling en begon te wenen.

Brechtie keek nu ook droevig en zei: ‘Waarom huil je? En waar zijn de andere herten van je kudde?’

‘Mijn kudde is verder getrokken zonder mij.’

Rennild keek de kikker recht in de ogen en vroeg: ‘Mag ik bij jou blijven, Brechtie?’

Brechties voorhoofd vertoonde rimpels. Dat gebeurde wel vaker als hij diep nadacht. Hij zei: ‘Dat mag je zeker, maar ik zal pas echt gerust zijn als jij weer samen bent met de andere herten. Kijk naar je vacht. Jij bent geen landhert. Jij bent een hert dat thuishoort in de bergen.’

‘Weet jij dan waar de Zalige Bergen zijn?’ vroeg Rennild.

‘Nee,’ zei Brechtie.

Het hertje keek sip.

‘Maar ik zal met jou meegaan op reis. Zo hoeft jij je nooit meer alleen te voelen.’

Het gelaat van Rennild lichtte op als een zonnetje.

Brechtie sprong uit het water van zijn beek. Rennild liet glimlachend haar hoofdje zakken. De kikker sprong op de fluweelzachte oren van het hert en samen vertrokken ze op avontuur.

Rennild en Brechtie waren lang onderweg. Ze deelden alles en hielpen elkaar. Langzaam maar zeker kwamen de Zalige Bergen in zicht. En ze werden steeds groter. Het werd dag na dag frisser. In het laatste stuk beklommen ze zelfs de ene heuvel na de andere.

Op een mooie morgen kwamen het hert en de kikker toe in een wonderlijke vallei. Het lange gras kleurde lichtgroen als in een heerlijke droom. Als een gele citroen ging de zon op achter de sliertjes mist. Het was de Vallei aan de voet van de Zalige Bergen en de thuis van de bergherten. De wijze gezichten van de dieren straalden van geluk en ze keken lief en nieuwsgierig naar Rennild.

Brechtie liet zijn tranen vrij lopen, terwijl hij Rennild toevertrouwde aan de hertenfamilie. Er waren wel honderdvijftig herten. Hun vacht kleurde oranjepaars en

fonkelde in de gouden zonnestralen. Ook Rennilds vacht begon op te lichten. Zij en haar nieuwe vrienden schaterden van het lachen toen dat gebeurde.

Rennild en de bergherten begonnen vrolijk te dansen. Rennild zong het uit van

vreugde.

Brechtie was blij dat Rennild thuis was. Hij besloot stilletjes naar zijn beekje terug te keren, maar Rennild haalde hem in en zei: ‘Brechtie, jij moet niet terug naar je beek. Van mij mag je blijven als je wil.’

Brechtie keek achterom, naar waar zijn beekje lag, en dan terug naar Rennild. Hij zei: ‘Ik kan mijn familie nu nog niet achterlaten, lieve Rennild, maar ik kom naar je toe als ik klaar ben.’

Rennild wist even niet wat zeggen. Eigenlijk had ze gehoopt dat Brechtie dicht bij haar zou blijven. Maar ze besloot dapper te zijn en zei: ‘Ik begrijp het. Ik zal hier op jou wachten.’

Rennild wuifde. Brechtie wuifde. Nooit zouden ze hun weg samen vergeten. En hun wegen moesten op een mooie dag wel terug samenkomen. Daar was Brechtie van overtuigd.

